

Kiitos kaikille finalisteille, kun sain tutustua mielenkiintoisiin runoihinne. Voittajakolmikon valinta ei ollut yksinkertainen prosessi, vaan luin tekstejä useaan otteeseen, nukuin yön yli, luin lisää ja nukuin öitäkin lisää. Lähdin tuomarintyössä liikkeelle kilpailun teemasta "sana". Voittajakolmikon runoissa teemaa lähestytään keksiliäästi ja luovasti. Runoilijat ovat onnistuneet kirjoittamaan tekstit, jotka jättävät jäljen lukijan mieleen. Niissä on runouden rakennuspalikoita, joihin on helppo tarttua.

1. sija "Vaapsahainen"

Runossa on ihana, kesäinen tunnelma. Sanat soljuvat kepeästi kuin tuuleen puhalletut voikukan hahtuvat. Runoon on hauskaasti ripoteltu riimejä, jotka luovat rytmiin leikkisyyttä. Riimit eivät kuitenkaan kahlitse runon kevätpurona kieppuvaa virtausta.

Vaapsahainen on hurmaava ja herttainen hahmo. Sen sielunmaisemaan voi ehkä moni runoilija sukeltaa. Sanattomasta hyönteisestä kasvaa runokielen myötä rohkea lausuja. Sanat antavat voimaa, niillä voi kannustaa sekä välittää tunnelmia ja kuvia. Näitä kaikkia elementtejä löytyy voittojarunosta. Täytyy tunnustaa, että tuomarin piti googlettaa, mitä sana Vaapsahainen tarkoittaa. Runot voivat siis opettaa lukijalle uusia sanoja. Voittajaruno on oodi runoudelle ja sanan mahdollille. Siinä käytetään luontosanastoa kauniisti ja kuvailevasti. Kokonaisuus muodostaa pikkuruisen tarinan, joka herättää mielikuvia. Ilahduttavaa on, että runo sopii sekä lapsille että aikuisille.

2. sija "Kaksikirjaiminen"

Runo lähtee liikkeelle sanan pienimmästä yksiköstä: kirjaimesta. Kirjaimista m ja e muodostuu sana, joka on lyhydestään huolimatta voimakas. Tulkitsen, että runossa kuvataan parisuhdetta. Toki "me" voi tarkoittaa myös ystävyyttä tai muuta tärkeää ihmissuhdetta. Runossa kuljetetaan oivaltavasti kahta tasoa: rinnastetaan ihmissuhde kirjainten liittoon, sanaan. Sanoilla voi rakentaa yhteyttä tai repiä ja raastaa sisintä. Runon ideaa vahvistetaan mieleenpainuvalla typografialla: lukija saa visuaalisen elämyksen läheisyydestä ja erillisyydestä. Teksti herättää pohtimaan, kuikan ihmisten välissä suhteissa voi muodostua myös uusia sanoja. Rakastavaisilla tai ystävillä tai perheillä saattaa olla omia sanoja, joita ulkopuoliset eivät ymmärrä. Runossa on mukana sanataiteelle ominaista hupsuttelua, kirjain- ja sanaleikkiä. Tämä tehostaa runon omaperäisyyttä ja mielikuvituksellisuutta.

3. sija "Vesi ja kala"

Runo alkaa vahvasti sanan elollistamisella: "Minä rakastan sanoja. Ne ovat vanhimpia elollisia olentoja". Samalla kurotellaan sanojen välityksellä menneeseen. On upea ajatus, että sanoista voi rakentaa ketjun, jolla saa yhteyden sukupolvien taakse. Runon puhuja keräilee sanoja. Mainio keräilyn kohde! Mikä voisi olla runoilijoille tärkeämpää kuin kartuttaa sanavarastoa? Runossa tuodaan ihanasti esille, miten sanoihin kätkeytyy muistoja ja tunnelmia. Yksi sana voi laukaista mielessä melkein elokuvan mittaisen kelan. Tekstissä on mukana pientä kujeilua, kun runon puhuja kertoo oppineensa sanan "huopaa" kalastavalta ukiltaan, mutta vasta runoa kirjoittaessa tulee käyttäneeksi sanaa. Runossa nostetaan esille myös äidinkielen asema, miten oman äidinkielen sanat sykkivät syvällä sisimmässämme.